

Αδερφέ Ισραηλίτη

Αδερφέ Ισραηλίτη
Το αστέρι που φοράς
Φως ανέσπερο θα ρίχνει
Στους βωμούς της λευτεριάς

Αδερφέ Ισραηλίτη
Το αστέρι που φοράς
Θα'ναι σάλπισμα ειρήνης
Που για εκείνη μαρτυράς

Αδερφέ Ισραηλίτη
Όσες πίκρες κι αν γευτείς
Δεν σε νίκησε κανένας
Τώρα εσύ είσαι νικητής

Γιατί να γίνω μάνα

Στο μπλόκο τον αρπάξανε
σαν σκύλο τον πετάξανε
μια νύχτα στο Χαϊδάρι.
Η αγκαλιά μου άδειασε
και η καρδιά μου βράδιασε
γλυκό μου παλικάρι.

Πες μου κι εσύ
του δειλινού καμπάνα
γιατί να γίνω μάνα.

Το σπίτι μου βουβάθηκε
κι ο κήπος μου μαράθηκε
μου κόψαν τον βλαστό μου.
Πριν δω τέτοιο μαρτύριο
ας ήταν δηλητήριο
το γάλα στον μαστό μου.

Δε θέλω να μου δέσετε τα μάτια

Δεν θέλω να μου δέσετε τα μάτια
τον ήλιο π' ανατέλλει να χαρώ
κι αν κάνετε τα στήθια μου
κομμάτια
εσείς πεθαίνετε κι όχι εγώ.

Δεν θέλω να μου δέσετε τα μάτια
δεν σκιάζομαι τα βόλια τα σκληρά,
πηγαίνω στα ουράνια παλάτια
να στείλω στους ανθρώπους τη
χαρά.

Ένας ξύλινος σταυρός

Ένας ξύλινος σταυρός
Στα αγριολούλουδα στημένος
Είναι ο γιος του καθενός
Που δεν στέργει σκλαβωμένος

Κι όταν ο αγέρας κλαίει
Και στενάζει ο σταυρός
Μια φωνή ουράνια λέει
Προχωρείτε πάντα μπρος

Ένας ξύλινος σταυρός
Με καντήλι το φεγγάρι
Είναι φάρος φωτεινός
Και σου πρέπει παλικάρι

Ο Νεοζηλανδός

Λεβέντη από τη Νέα Ζηλανδία
Στο σπίτι μας που ήρθες να κρυφτείς
Θα βρεις στοργή αγάπη και φιλία
Και σπίτι σου πως είσαι να θαρρείς

Βάλε τα ρούχα του παιδιού μου
Που σκοτώθηκε
Και μη φοβάσαι, εδώ κανένας
Δεν προδόθηκε

Πείνα

Δεν βρηκα πουθενά ψωμί
Και σπίτι πώς να πάω
Θα με πληγώσει μια φωνή
- πατέρα μου πεινάω

Απόψε το παιδάκι μου
Θα γείρει πεινασμένο
Και τον πατέρα του θα δει
Πρώτη φορά κλαμένο

Να μαραθείς βλαστάρι μου
Ποτέ δεν θα σ' αφήσω
Και με το αίμα της καρδιάς
Εγώ θα σε ταΐσω

Τι κι αν με ρίξεις στο κελί

Τι κι αν με ρίξεις στο κελί
Που έχει πάντα βράδυ
Έχω δυο μάτια στη ψυχή
Που σκίζουν το σκοτάδι

Δεν μπορούν δεν μπορούν
Οι αλυσίδες
Να μου δέσουν
Τις ελπίδες

Τι κι αν μου δέσεις το κορμί
Και τα δικά μου χέρια
Έχω ψυχή όπου πετά
Ως τ' ουρανού τ' αστέρια

Το τραγούδι της ειρήνης

Κι' ω! να ξαναβγεί ο ήλιος
για να φύγει η καταχνιά
πόσο δάκρυ πόσο αίμα
έφτυσε αυτή η γενιά.

Και στη ρημαγμένη γη
χαρωπή χτυπά η καμπάνα
και το γέλιο ξανανθεί
στη χαροκαμέκαμένη μάνα.

Της Ειρήνης το τραγούδι
τραγουδήστε μ' ένα στόμα
στα σκαλιά να μπει λουλούδι
στο καψαλισμένο χώμα.

Ακορντεόν

Στη γειτονιά μου την παλιά είχα ένα φίλο
που ήξερε και έπαιζε τ' ακορντεόν
όταν τραγούδαγε φτυστός ήταν ο ήλιος
φωτιές στα χέρια του άναβε τ' ακορντεόν

Μα ένα βράδυ σκοτεινό σαν όλα τ' άλλα
κράταγε τσίλιες παίζοντας ακορντεόν
φασιστικά καμiónια στάθηκαν στη μάντρα
και μια ριπή σταμάτησε τ' ακορντεόν

Τ' αρχινισμένο σύνθημα πάντα μου μένει
όποτε ακούω από τότε ακορντεόν
κι έχει σαν στάμπα τη ζωή μου
σημαδέψει
δε θα περάσει ο φασισμός

Ένα το χελιδόνι

Ένα το χελιδόνι κι η άνοιξη ακριβή
για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή
Θέλει νεκροί χιλιάδες να 'ναι στους τροχούς
Θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους.

Θε μου Πρωτομάστορα μ' έχτισες μέσα στα βουνά
Θε μου Πρωτομάστορα μ' έκλεισες μες στη θάλασσα!

Πάρθηκεν από μάγους το σώμα του Μαγιού
Το 'χουνε θάψει σ' ένα μνήμα του πέλαγου
σ' ένα βαθύ πηγάδι το 'χουνε κλειστό
μύρισε το σκοτάδι κι όλη η άβυσσος

Θε μου Πρωτομάστορα μέσα στίς πασχαλιές και Συ
Θε μου Πρωτομάστορα μύρισες την Ανάσταση

Της δικαιοσύνης ήλιε νοητέ

Της δικαιοσύνης ήλιε νοητέ
και μυρσίνη συ δοξαστική
μη παρακαλώ σας μη
λησμονάτε τη χώρα μου!

Αετόμορφα έχει τα ψηλά βουνά
στα ηφαίστεια κλήματα σειρά
και τα σπίτια πιο λευκά
στου γλαυκού το γειτόνεμα!

Τα πικρά μου χέρια με τον κεραυνό
τα γυρίζω πίσω απ' τον καιρό
τους παλιούς μου φίλους καλώ
με φοβέρες και μ' αίματα!

Άμα τελειώσει ο πόλεμος

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια,
άμα τελειώσει ο πόλεμος
μη με ξεχάσεις.

Χαρά του κόσμου, έλα στην πύλη
να φιληθούμε μες στο δρόμο
ν' αγκαλιαστούμε στην πλατεία.

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια,
άμα τελειώσει ο πόλεμος
μη με ξεχάσεις.

Στο λατομείο ν' αγαπηθούμε
στις κάμαρες των αερίων
στη σκάλα, στα πολυβολεία.

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια,
άμα τελειώσει ο πόλεμος
μη με ξεχάσεις.

Έρωτα μες στο μεσημέρι
σ' όλα τα μέρη του θανάτου
ώσπου ν' αφανιστεί η σκιά του.

Κορίτσι με τα φοβισμένα μάτια
κορίτσι με τα παγωμένα χέρια,
άμα τελειώσει ο πόλεμος
μη με ξεχάσεις.

Ο Αντώνης

Εκεί στη σκάλα την πλατιά
στη σκάλα των δακρύων
στο Βίνερ Γκράμπεν το βαθύ
το λατομείο των θρήνων

Εβραίοι κι αντάρτες περπατούν
Εβραίοι κι αντάρτες πέφτουν,
βράχο στη ράχη κουβαλούν
βράχο σταυρό θανάτου.

Εκεί ο Αντώνης τη φωνή
φωνή, φωνή ακούει
ω καμαράντ, ω καμαράντ
βόηθα ν' ανέβω τη σκάλα.

Μα κει στη σκάλα την πλατιά
και των δακρύων τη σκάλα
τέτοια βοήθεια είναι βρισιά
τέτοια σπλαχνιά είν' κατάρα.

Ο Εβραίος πέφτει στο σκαλί
και κοκκινίζει η σκάλα
κι εσύ λεβέντη μου έλα εδώ
βράχο διπλό κουβάλα.

Παίρνω διπλό, παίρνω τριπλό
μένα με λένε Αντώνη
κι αν είσαι άντρας, έλα εδώ
στο μαρμαρένιο αλώνι.

Ο δραπέτης

Ο Γιάννος Μπερ απ' το βοριά
το σύρμα δεν αντέχει.
Κάνει καρδιά, κάνει φτερά,
μες στα χωριά του κάμπου τρέχει.

"Δώσε, κυρά, λίγο ψωμί
και ρούχα για ν' αλλάξω.
Δρόμο να κάνω έχω μακρύ,
πάν' από λίμνες να πετάξω."

Όπου διαβεί κι όπου σταθεί
φόβος και τρόμος πέφτει.
Και μια φωνή, φριχτή φωνή
"κρυφτείτε απ' τον δραπέτη".

"Φονιάς δεν είμαι, χριστιανοί,
θεριό για να σας φάω.
Έφυγα από τη φυλακή
στο σπίτι μου να πάω."

Α, τι θανάσιμη ερημιά
στου Μπέρτολτ Μπρεχτ τη χώρα.
Δίνουν το Γιάννο στους Ες-Ες,
για σκότωμα τον πάνε τώρα.